

ОВЦА, ЛИСИЦА И ВЛЪКЪ.

Лисицата. — Добра среща, овчице. Кжде така изъ гората?

Овцата, — Остави се, кума Лиске. Избѣгахъ отъ стадото. Не се живѣе вече тамъ. Овенътъ прави пакости, пѣкъ все азъ си изпашамъ. Решихъ да бѣгамъ дето ми видятъ очитѣ. Страхъ ме е само, да не ме срещне кумчо Вълчо, че му сж остри жбитѣ...

Лисицата. — Не бой се. Азъ ще вървя съсъ тебе.

Овцата. — Що думашъ, кума Лиске. Какво можешъ направи ти на кумча Вълча? Той съ единъ скокъ ще те повали на земята и ще ти извади душата.

Лисицата. — Я той моята, я азъ неговата. Не му гледай дебелия вратъ и остритѣ жби. Нему умъ му не до стига. Пѣкъ азъ съ умъ се боря!

Овцата. — (забелязва Вълча) Ей го вълкътъ пристига. Какъ му блѣската очитѣ! Оле, вижъ му жбитѣ! Кжде да се дѣна? Кжде да се скрия?

Лисицата. — Не бой се. Азъ съмъ тука. Лесно ще се разправимъ. (Къмъ Вълка) Добре дошълъ, кумчо Вълчо.

Вълкътъ. — Добре нашла, кума Лисо. Ами какво си тръгнала съ тая крадла проклета! Не я ли видишъ? Намъкнала ми кожата.

Овцата — Да пази Господъ! Азъ не смѣя очитѣ му да погледна, пѣкъ кожата му ще взема. Азъ, такова...

Вълкътъ. — Нѣма такова, нѣма онакова. Сега ще си видимъ смѣткитѣ!

Лисицата. — Ама истина ли, куме, тоя кожухъ е твой.

Вълкътъ. — Мой е.

Лисицата. — Заклевашъ ли се?

Вълкътъ. — Заклевамъ се.

Лисицата. — Цѣлувашъ ли ей това тука? (Посочва му единъ заровенъ капанъ).

Вълкътъ. — Защо не.

Лисицата. — Хаде да те видя. Щомъ го цѣлунешъ, ще повѣрвамъ.

Вълкътъ. — (пхваси муцуната въ капана). Охъ! Олеее!

Лисицата. — Не си казвалъ право, Вълчо! Вижъ какво те дочака! Чакай сега да повикамъ овчаря — да те изповѣда съ кривака!

